

נחלם בסוג זה וכו' המושל על הכבוד דהכבוד שלו
 היה ממילא אם רצה למחול יכול למחול. ועתה שם
 עיניך ורחם יופי המליצה לאחר להשי"ת בשם מלך
 הכבוד, דהנה בפתיחת השערים מבית המקדש
 מרווח על בעלי השוכה וכמו שבארנו, אך סן יסתפק
 לבב אדם היאך יכול למחול פ"כ הא מלך שמחל אין
 כבודו מחול, וזהו טעם שמעבד מזה הדין כדבריו
 סג"ל, לזאת חלל להשי"ת בשם מלך הכבוד, הכולל
 בהם דהשי"ת חלוק מכבודו של ב"ו דהוא אינו רשאי
 למחול דכבוד אינו שלו משא"כ השי"ת דהוא מלך על
 הכבוד ומושל בו וכידו למחול אם רוצה, וזה נכון
 בס"ד :

ערתה נשוב לכלל יסוד מקראי קודם שהחלנו שהחל
 בל"י שובת וישראל ומסיים בל"י קמו עמכם
 דברים. דהנה סג"ל עבד לריכוחא בין יחיד
 לרבים, דהיי אשמעין יחיד משום דלא מפרסם
 חטאים, אבל רבים דמפרסם חטאים אימא לא
 קמ"ל, ואי אשמעין רבים משום דנפיש ברחמי
 אבל יחיד אימא לא קמ"ל. ואם כי משמעת ה"ס
 דתרוויביו שוים, מ"מ נראה דתשובה רבים עדיף
 מפי משמעת יחיד. דהנה ביחיד מלינו ד' חילוקי
 כפרה כמו שאמרו חז"ל בסוף יומא. עבר על מ"ע
 ושכ אינו זו משם עד שמוחלין לו שנאמר שובו בנים
 וכו', עבר על מצוה ל"ה ועשה תשובה חולס
 ויוס"כ מכפר שנאמר כי ביום הזה יכפר וכו', עבר
 על כריסום ומיתות ב"ד ועשה תשובה חולס ויוס"כ
 חולק ויסודין ממרקין שנאמר ופקדתי בשכם פשעם,
 אבל מי שיש בידו חילול השם אין כח לא בתשובה
 לתלות ולא ביוס"כ לכפר ולא ביסורים למרק אלא
 טולין חולין ומיתות ממרקת שנה' וגלגל באזני ה' לבואם
 אם יכופר העון הזה לכם עד חמיון. אבל בתשובה
 רבים אינו כן אף שזו יש פירסום ואיכא חילול
 השם דחמיר מאוד אלל יחיד כנ"ל מ"מ רבים דנפיש
 ברחמי מוטייל לכפר ובלא יסורים. ומנא הא מילתא
 מלאחי מדרש ערוך נס' חלום פ' ל"ה קמו עמכם
 דברים דמבקש מאתנו רק דברים דסייע דברי אורם
 שנאמר אלם הדברים אשר דבר משם, וישראל הסייע
 אין אנו יודעין והסייע להם הסייע בכו וסתפללו
 לפי ואי מקבל, אבותיכם כשנשתעבדו במצרים לא
 בחפלה פדיתו אותם שנאמר ויאלחו ב"י מן העבדות
 ויזעקו, בימי יחזקאל לא בחפלה עשיתי להם נסים,
 ועוד האריך שם במדרש דכחפלה לבד סני, ומשמע
 דאף

כולם יחזיקו לנבואה נחן שהוא נביא אמת ואז
 אויבין יבשו ויכלמו כי בפ"כ יודו לנבואה נחן
 שמחלתי לך על עוקר :

ובמה נדמו לו הסי"ת מחילת עונו ע"י פתיחת
 שערים נלע"ד דבר הפלא, דכוס הראהו
 מזה כנגד מזה. דהנה מלינו במדרש פ' בשלח
 דבזכות אברהם שנאמר ויבקע עלי עולה גרם קריעת
 ים. סוף שנאמר ויבקעו המים. הנה מביאר דמעשי
 הצדיקים פועלת ישועה לבניו אחריו להיות כעין
 דוגמא מהמלך שפשו, וס"נ גבי דוד. דהנה אמרו
 חז"ל בחלק גבי מנשה שפשו חסיד כחב וישמע
 אליו ויחחר לו, ויחחר אליו מיצמי ליה מלמד
 שפשו לו סקב"ה כמין מחחרת ברקיע כדי לקבלו
 בתשובה מפני מזה הדין, וסמין כי מזה הדין
 מעבד לבחתי לקבל החומא בתשובתו, אחרי אשר
 מרד במלך איום ונורא אשר מלאכי מעלה יחפזו חיל
 ורעדה יאחזון, וזהו פשע נגדו, וכמבואר במדרש
 שהחכמה והנבואה והחורם לא הסכימו לתשובה,
 ואלת הסי"ת הרוץ בתשובה רשעים וידו פשוטה
 לקבל טושעים, וזהו כוונה הפייטן שאנו משבחים
 לסקב"ה הפותח שער לרופקי בתשובה, הכולל כי
 הסי"ת לבדו הוא סחפן בתשובה, והנה כבר אמרו
 חז"ל שלא היה ראוי דוד לאותו מעשה, אך הוא
 הצדיק אוקם על סקים עולה של תשובה, וזהו פתח
 פתחי תשובה לסבבים. נמלא מדד לו הסי"ת מזה
 כנגד מזה וגרם זכותו לפתיחת שערי צדק להראות
 לו מעין דוגמא המלך שפשו בחייו, כדברי המדרש
 דבזכות ויבקע עלי עולה ויבקעו המים, וזה ענין
 כפתור ופרח, וזה יומתק לחכי לעשות ממחקים
 לתפלת שלמה המלך ע"ה מה שחילל להשי"ת בשם
 מלך הכבוד, כמו שאמר שאלו שיערים ראשיכם וכו'
 ויבוא מלך הכבוד, דהייחא במדרש פרעה נחם פרעה
 י"ד למה נקרא הסי"ת מלך הכבוד כי הוא חולק
 כבוד ליראיו, מלך ב"ו אין משמטין בשרבימו והשי"ת
 חלק מכבודו ליראיו כביכול, הסי"ת בא בעצ סמין
 וסרכיב אליהו בענין שנאמר ויעל אליהו בסערה
 סעמים, וחסיב שם טובא, והגאון מ' ברוך ז"ל
 אבד"ק לייפמיק המתיק הדבר ביותר דהנה קי"ל מלך
 שמחל ע"כ אין כבודו מחול ורב שמחל על כבודו כבודו
 מחול, ונתן הגאון טעם בדבר, משום דהתורה של
 סח"ת יכול למחול, משא"כ המלך שאין כבודו שלו.
 אך כל זה אלל בשר ודם אמנם הסי"ת ב"ה בלחי

דא"ל יאורים כלל רק חפלתם ושועתם מועיל טובא, כן מלינו בש"ס סוף יומא לעמן כמס דברים עדיף רבים מיחיד. קוטב הדברים דיחיד לריך לפעמים יאורים לא כן רבים, וזהו דקאמר סגביא טובה ישראל (למון יחיד) עד ס' אלסיך כי כשלה בעוק, וסיינו יחיד לריך יאורים לכפר על עוונותיו, וזה כי כשלה. משא"כ רבים קחו עמכם דברים ושבו אל ס' דסיינו בחפזם ובחפלה לבד סגי, וכמו שבארנו:

עוד דקדקנו במקרא קודם לשון כי כשלה וסו"ל כי כשלה. ולדעתי יש לבין בזה ע"פ מה דאיתא במדרש ויקרא פ' ד' על פסוק שם פזורה ישראל, הנה רש"י אומר משל לבני אדם שבו יושבין בספינה נטל אחד מקדח והתחיל קודח חמיו, אמרו לו חביריו מה אתה עושה אמר להם מה איכפת לכם לא תחמי אני קודח, אמרו לו סמים עולין ומליפין עלינו את הספינה, כך אמר איוב ואף אמנם שניתי אחי חלין משוגחי, אמרו לו חביריו כי יוסיף על חטאיו פשע בינינו יספוק. ולדעתי מה דמכנס לישראל בחורא ספינה, כי כללות ישראל בסוד נשמתם הנה בסוד האחדות גמור מחיידים באחדות הבורא ית"ש אשר משם מקור מחיידם, רק בבואם לעולם השפל הנה נפרדים בחלקי גויות אך מפאת נשמתם האלוהית האלוהית הבורא ית"ש הנה בסוד האחדות הפשוט הגמור ואחזיקים זה בזה, כדמיון הספינה שכל עניינה לרכיב זה לזה, ואם יחסר אחד תטבע הספינה כולה, לא כן בית אף אם יחסר ממנו מאומה מ"מ שם בית עליו לדור בו במקלח, וכן בזה"ק על יונה מדמה הנשמה קדושה לנחתא לתחתא לנחיה בספינה. והכוונה בשם אף שם גופים מפורדים בזה העולם לריבין להיות באחדות הגמור לאתקשרא דא ברא כמו בספינה שכל כלים לרכיב זה לזה. וכאשר כללות ישראל הנה באחדות, אזי הנה קשורים באחדותו ית"ש לעד ולנצח נחמס. לא כן אם חלק לבס רח"ל עושים פירוד כביכול למעלה וגורמים כמה רעות חלילה להביא עונש על חבירו, וזהו דקאמר סגביא טובה ישראל כלשון יחיד כנ"ל להיות בחפזם, כי כשלה בעוק, הכוונה דאף אם יחטא היחיד לבד מ"מ חכשיל לרבים וכמש"ל המדרש סג"ל. על פי הקדמה זו נראה לפרש דעת חז"ל בשבת (דף פ"ח:) ואמר ריב"ל כל דבור ודבור שיצא מפי הקב"ה יצא נשמתו של ישראל שנאמר נשמי יצא בדברו וכו', להבין מדוע

יצא נשמתו, ונראה ע"פ הקדמה סג"ל דהנה החו"ק היא בסוד האחדות הגמור והיא כולה שמוחיו הקדושים של הקב"ה וידוע מה דמבאר בעהר הקדוש דקוב"ה ואורייתא חד הוא, וכללות ישראל בסוד נשמתו ג"כ בסוד האחדות וכמ"ש מי כעמך ישראל גוי אחד, וסמך חלק ס' כמ"ש כי חלק ס' עמו, וסמך נאליס מאחדותו ית"ש והנה נשמת גופים מחולקים מלך נשמתם אחדים הנה באחדותו ית"ש, ולכן אין באפשרותם לקבל כח הדבור של סג"ל עד שיצאה נשמתו, ואז נחאחדו יחד בסוד האחדות ית"ש ונעשה אחדות הכללי, וסדברים עתיקין. וזה הרוחנו לפרש סיפא דקרא קחו עמכם דברים, אין דברים אלא דברי חורס כדברי המדרש הקודם, דהנה הקדמונה דהגביא מזהיר לכל יחיד שיפזר, כי ע"י חטאו גורם חלילה כשלקן לאחרים כמשל מהספינה. ומביא ראיה ע"ז דהנה נמשלים לספינה מדברי חורס דאיה נשמתו לסיון דוקא בסוד האחדות כדברי חז"ל, וזהו דקאמר קחו עמכם דברים, הכוונה מנחמת החורס חשכילו לדעת כי בסוד האחדות אהם, ע"כ ראוי לכל יחיד לשוב אל ס' בחפזם ודו"ק. עוד יש לרמוז מקרא קודם טובה ישראל וכו', דהנה חז"ל דקדקו חיבה עד, אל ס' אלסיך מיבעיא ליה, ודרשו גדולה חפזם שמגעת עד כה"כ, ונראה לבין בזה מה דאיתא בסנסדרין פרק נגמר דין אמר רבי מאיר בזמן שאדם מאטער שכינה מה לשון אומרת קלני מראשי קלני מזרועי וכו'. הנה דנלער האדם רח"ל גם השכינה נלער, וזהו דרש חז"ל גדולה חפזם שמגעת עד כסא הכבוד, הכוונה כי גורם יפועם ונחת לכסא הכבוד. ואמר הטעם כי כשלה בעוק, הכוונה דע"י עוק גורם נער חלילה לשכינה הקדושה. והנה אחז"י ממואל סדברים אלו כל אדם ישים על לבו לשום ענינו על דרכיו לפקוח עינים עורות להשגיח כמה שקלקל אוחס השנה העברה בעבירות שאדם דש בעקביו והמה בעבירות העגלה רח"ל, כמו לה"ר רכילות והעמה עינים בדברים שאסרם לנו תורתנו הקדושה (עיין דרוש) מה שבאחי בשם סג"ל הקדוש ומס שפירשמי ע"פ דבריו מקרא קודם זה וינעם לך, ולריך כ"א לסחרם על עבר ולשום על לבו לבלתי לשוב לכסלה עוד, וסג"ל הסוב ומטיב יפחת לנו טערי חפזם לדופקי בחפזם:

והנה סגולה גדולה לכפר העונות ג"כ הוא בחינת נדקס